

STATUTY
Oblatów świeckich

Klasztoru
Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu

opracowane w oparciu o:

STATUTY
Oblatów świeckich
Opactwa Świętych Piotra i Pawła w Tyńcu

JAROSŁAW 2015

SPIS TREŚCI

Aprobata Przeoryszy.....	3
Wprowadzenie.....	4
Rys historyczny:.....	5
1. Święty Benedykt	5
2. Świeccy Oblaci benedyktyńscy.....	6
3. Klasztor Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu.....	6
Rozdział I: Oblacja.....	9
Rozdział II: Oblaci – a wspólnota Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu.....	11
Rozdział III: Życie duchowe oblatów.....	13
Dodatek: Rytuał oblatów świeckich OSB.....	17
1. Sposób składania prośby o przyjęcie.....	17
2. Liturgia aktu oblacji.....	18
Odpusty.....	20
Wykaz skrótów.....	21
Dokumenty II Soboru Watykańskiego.	21

Przeorysza Barbara Dendor OSB
Klasztor Sióstr Benedyktynek
w Jarosławiu

Aprobata

Niniejszym zatwierdzam „Statuty Oblatów Świeckich Klasztoru Sióstr Benedyktynek w Jarosławiu” powstałe w oparciu o „Statuty Oblatów Świeckich Opactwa Św. Apostołów Piotra i Pawła w Tyńcu”.

Klasztor Sióstr Benedyktynek w Jarosławiu otacza modlitwą wszystkich włączonych we wspólnotę monastyczną, którzy pozostając w swoim środowisku decydują się żyć charyzmatem św. Benedykta

**KLASZTOR
SIÓSTR BENEDYKTYNEK**
37-500 Jarosław, ul. Benedyktyńska 5
Tel. 16-621-56-64

*s. Barbara
Maria Dendor OSB
s. Barbara Dendor OSB
PRZEORYSZA*

Jarosław 16.11.15
We wspomnienie św. Gertrudy w Helfy

WPROWADZENIE

Pierwsze w historii „Statuty Oblatów Świeckich”¹ wszystkich benedyktyńskich klasztorów zatwierdził – na prośbę ówczesnego Opata Prymasa, O. Hildebranda de Hemptine – papież święty Pius X w roku 1904. Po II Soborze Watykańskim Statuty oblatów opierały się na zaleceniach rzymskiej Kongregacji Zakonów i Instytutów Świeckich skierowanych do opata w Parmie – odnoszących się jednak do instytucji oblatów w całym Zakonie².

„Statuty Oblatów Świeckich Klasztoru Mniszek Benedyktyniek w Jarosławiu” opierają się na „Statutach Oblatów Świeckich Opactwa Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Tyńcu”, których opracowanie nastąpiło po ukazaniu się w roku 1983 Kodeksu Prawa Kanonicznego, promulgowanego przez papieża Jana Pawła II i zostało dostosowane szczególnie do kanonów 298–329. Kanoniczny status oblatów został ustanowiony przez Breve Papieża Leona XIII, datowany na 17 czerwca 1898. Papież Pius X na prośbę Opata Prymasa benedyktynów Dom Hildebrand de Hemptinne, reskrytem Świętej Kongregacji Biskupów i Zakonów 23 czerwca 1904 roku oficjalnie zaaprobował Statuty i Reguły Oblatów Świeckich Świętego Benedykta. Statuty te z kilkoma nieznacznymi poprawkami i uzupełnieniami zostały powtórnie zatwierdzone przez Piusa XI dekretem Świętej Kongregacji do Spraw Zakonów 24 marca 1927 roku. Należy podkreślić, że Statuty były głównie przewodnikiem duchowym, przyrzeczenia nie wiążą oblatów pod karą grzechu ciężkiego, a modyfikacja Statutów pozostaje w rękach wspólnot benedyktyńskich, z którymi są oni związani.

---

¹ W odróżnieniu od oblatów „regularnych”, przebywających na stałe w klasztorze: Dekl. 34; KK 30–38; Kan 304.321. W odróżnieniu też od Sióstr Oblatek św. Benedykta w Zbuczynie (Zob. *Zakony Benedyktyńskie w Polsce*, Tyniec 1981, 317–322). Uwaga: „Księża Oblaci” (OMI) nie są zgromadzeniem benedyktyńskim.

² ABP AGOSTINO MAYER OSB, *Kongregacja Zakonów i Instytutów Świeckich*, prot. Nr 6739/74 Parma.

RYS HISTORYCZNY:

1. ŚWIĘTY BENEDYKT

Źródłem, z którego czerpiemy wiadomości o życiu św. Benedykta – oprócz samej *Reguły* – są *Dialogi* papieża Grzegorza Wielkiego. *Dialogi* nie są biografią, we współczesnym tego słowa znaczeniu, ich forma literacka ma na celu bardziej wyrażenie prawd duchowych, niż wierność faktom historycznym, wymieniają one jednak rzeczywiste miejsca i ludzi, których istnienia można dowieść.

Przyjmuje się dzisiaj, że św. Benedykt urodził się około 480 r. w Nursji (dziś Norcia) w prowincji Umbrii, a zmarł na Monte Cassino w roku 547. Z *Dialogów* dowiadujemy się, że „pochodził ze szlacheckiego rodu”. Udał się do Rzymu, by studiować nauki wyzwolone, ale porzucił studia i opuścił Rzym. Zamieszkał w samotności w jaskini w Subiaco, jedynie mnich z sąsiedztwa przynosił mu pożywienie. Ostatecznie jednak został odnaleziony przez tak wielu uczniów, że założył dwanaście klasztorów rozsianych na zboczach gór, w każdym po 12 mnichów. Po kilku latach, prawdopodobnie w roku 528 lub 529 opuścił dolinę i zabierając ze sobą niewielu mnichów udał się na Monte Cassino. Tutaj zbudował nowy klasztor i pozostał w nim do końca życia. Tutaj też napisał swoją *Regułę*. Stąd szeroko rozeszła się opinia o jego świętości.

W pobliżu osiedliła się również ze swoją wspólnotą mniszek jego siostra św. Scholastyka. Około 40 lat po jego śmierci klasztor na Monte Cassino został doszczętnie zniszczony. Mnisi powędrowali wtedy w głąb kontynentu, tworząc nowe opactwa i rozszerzając duchowość benedyktyńską na pozostałe kraje Europy.

Drugim źródłem, obok *Księgi Dialogów*, które odsłania w naprawdę istotny sposób postać św. Benedykta, jest jego *Reguła*. Dzieło, które napisał przykładem własnego życia, stało się żywym pomnikiem jego duchowości. *Reguła* odsłania całe bogactwo osobowości wielkiego mnicha i patriarchy. Wypróbowane codziennym doświadczeniem samego Prawodawcy przepisy i ostrzeżenia zachowują roztropną równowagę, która zapewniła jego *Regule* trwałą siłę, zdolną do kształtowania pokoleń mnichów i świętych przez piętnaście wieków.

W roku 1964 papież Paweł VI ogłosił św. Benedykta głównym patronem Europy, a Jan Paweł II i Benedykt XVI (wcześniej zaś wystarczy wspomnieć Piusa XII czy Benedykta XV) wskazywali i wskazują nadal na jego postać jako wielki dar i szansę odnowy dla każdego pojedynczego człowieka, dla Europy i dla świata³. Trzeba również wymienić kilka podstawowych dokumentów Kościoła, które wskazują na istotne wartości, które niesie duchowość benedyktyńska. I tak: papież Pius XII w Encyklice *Fulgens Radiatur* pisze: „Łatwo dostrzec i ocenić nie tylko roztropność *Reguły* benedyktyńskiej, jej słuszność i zadziwiająco zgodność z naturą ludzką, lecz także jej doskonałą i najwyższą wagę. Instytucję życia monastycznego Benedykt doprowadził do

---

³ Por. List Apostolski Ojca Świętego Pawła VI z okazji wybrania św. Benedykta Opata na Głównego Patrona Europy, Rzym 1964.

doskonałości, do której sam dążył modląc się, myśląc i doświadczając”⁴. Jan Paweł II natomiast w Adhortacji Apostolskiej *Redemptionis Donum* uściśla, że „Wezwanie do doskonałości należy do samej istoty powołania chrześcijańskiego /.../ Ewangeliczne rady (treść ślubów zakonnych) czystości, ubóstwa i posłuszeństwa stanowią w ekonomii Odkupienia najbardziej radykalne środki przetworzenia stosunku do „świata” w sercu ludzkim”⁵. W innym ze swoich dokumentów, Liście Apostolskim *Sanctorum Altrix* Jan Paweł II wyszczególnia „W życiu społecznym naszych czasów, które gdzieśgdzie można by scharakteryzować jako „społeczeństwo bez ojca”, św. Benedykt z Nursji dopomaga w przywróceniu znaczenia tej podstawowej zasady, o której zbyt często zapomnieli sprawujący władzę, a którą nazywamy ojcostwem”⁶. W podobny sposób na jedną z najważniejszych wartości życia monastycznego wskazywał Pius XII „Wspólnota monastyczna jest tak zorganizowana, że jest podobna do domu rodzinnego, w którym opat, czyli przełożony klasztoru, rządzi jak ojciec rodziny, a wszyscy winni zależeć od jego ojcowskiej władzy”⁷.

2. ŚWIECCY OBLACI BENEDYKTYŃSCY

Oblacja benedyktyńska sięga swymi początkami czasów samego św. Benedykta. W jego „*Regule Mnichów*” – jak również w „*Drugiej Księdze Dialogów*” św. Grzegorza Wielkiego czytamy o dzieciach, które chrześcijańscy rodzice oddawali do klasztoru, poświęcając je Bogu. Akt ten określano łacińskim słowem „*oblatio*” – „oddanie, ofiarowanie, poświęcenie”⁸.

W miarę jednak upływu wieków „oblacja” zaczyna oznaczać akt, mocą którego mężczyźni i kobiety oddają swoje usługi i siebie samych klasztorowi, poddając się też całkowicie jego kierownictwu duchowemu.

W ten sposób powstał specyficzny typ duchowości ludzi żyjących normalnie w świecie, opierających wszakże swój styl życia chrześcijańskiego na pełnej mądrości i wewnętrznej harmonii⁹ *Regule* św. Benedykta – oraz na tym wszystkim, co wynika z bezpośrednich kontaktów z konkretną rodziną zakonną, do której – przez złożenie oblackich przyrzeczeń – zostali niejako wszczępieni.

3. KLASZTOR MNISZEK BENEDYKTYNEK W JAROSŁAWIU

Klasztor Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu został ufundowany w 1611 r. przez ówczesną właścicielkę tych ziem –księżnę Annę z Kostków Ostrogską, jako

---

⁴ *Fulgens Radiatur*, Encyklika Piusa XII z okazji 1400 rocznicy śmierci św. Benedykta, Rzym 1947

⁵ *Redemptionis Donum*, Adhortacja Apostolska Ojca Świętego Jana Pawła II o konsekracji zakonnej w świetle odkupienia, Rzym 1984.

⁶ *Sanctorum Altrix*, List Apostolski Ojca Świętego Jana Pawła II z okazji 1500 rocznicy urodzin św. Benedykta, Rzym 1980.

⁷ *Fulgens Radiatur*, Encyklika Piusa XII z okazji 1400 rocznicy śmierci św. Benedykta, Rzym 1947

⁸ RB 59; *Dialogi* 3.

⁹ *Regula discretionis praecipua: Vita* 36, zob. *Dialogi* 36.

pierwszy w diecezji przemyskiej żeński klasztor. Benedyktynki przybyły do Jarosławia z klasztoru w Chełmnie na Pomorzu, zreformowanego według norm Soboru Trydenckiego przez świątobliwą Matkę Magdalenę Mortęską. Benedyktynki w Jarosławiu zajmowały się kształceniem okolicznych młodych szlachcianek w przyklasztornej szkole. Oprócz tego w obrębie murów udostępniały pomieszczenia dla ubogich studentów, kształcących się w pobliskim kolegium jezuickim. Zapewniały też schronienie pobożnym, samotnym kobietom, przeważnie dobrodziejkom klasztoru. Mimo obronnego charakteru, prężnie rozwijającego się opactwa, benedyktynki po wielokroć musiały ratować się ucieczką przed częstymi na tych terenach napadami Tatarów i Kozaków, a także podczas potopu szwedzkiego w 1637 r. Powrót do ograbionego i zniszczonego klasztoru oznaczał prawie zawsze zaczynanie od podstaw. Jednak źródła historyczne zgodnie twierdzą, iż jarosławskie Opactwo Benedyktynek było potężnym, jak na swoje czasy ośrodkiem oddziaływania na miasto i okolicę duchową kulturą i religijną atmosferą. Ze względu na bogaty napływ powołań otworzyły w 1629 r. nową fundację Panien Benedyktynek w Przemyślu.

Okres świetności jarosławskich benedyktynek został boleśnie zahamowany po pierwszym rozbiore Polski i wkroczeniu wojsk austriackich do Jarosławia. Dekret kasacyjny Benedyktynek jarosławskich został podpisany w 1782 r., Mniszki zostały zmuszone do opuszczenia klasztoru, kościół zaś rok później zamknięto. Budynki klasztorne zamieniono na koszary wojskowe, w kościele zaś urządzono magazyn mundurów. Okres obu wojen światowych przyniósł wiele zniszczeń. Podczas okupacji hitlerowskiej mury klasztoru służyły jako więzienie, ogród klasztorny jako miejsce straceń, kościół zaś został sprofanowany i przerobiony na stajnię dla koni. W lipcu 1944 r. wycofujący się hitlerowcy podpalili obiekty klasztorne powodując dalsze poważne zniszczenia. Z zawieruchy wojennej wyszły one w tragicznym stanie, a dewastacja spalonego klasztoru sięgała 80%. Okres powojenny charakteryzował się przekazywaniem opactwa w coraz to inne ręce. W 1946 r. otrzymało je Ministerstwo Kultury i Sztuki, które rok później przekazało obiekt Państwowej Szkole Budownictwa w Jarosławiu. Podjęto remontową adaptację klasztoru na internat szkolny. Dodatkowo wybudowano duży internat dla dziewcząt oraz warsztaty, garaże i pralnię. W 1988 r. po wycofaniu się jarosławskiej budowlanki, klasztor przejął Kombinat Rolno-Przemysłowy „Igloopol” z Dębicy. Wkrótce jednak splajtował i nie tylko nie doszło do realizacji jakichkolwiek planów odbudowy, ale wręcz do rozgrabienia i zdewastowania wszelkich możliwych ruchomości.

21 marca 1990 r., w sam dzień odejścia do nieba Świętego naszego Ojca Benedykta, władze miejskie Jarosławia przekazały dawne opactwo jego pierwotnym mieszkankom – siostram benedyktynkom z opactwa w Przemyślu. Na prośbę księdza arcybiskupa Ignacego Tokarczuka, 27 kwietnia 1991 r. w Dzień Matki Bożej Dobrej Rady, po 211 latach nieobecności trzy pierwsze benedyktynki przybyły do ruin dawnego opactwa. Zamieszkały w parterowym budynku urządzając w jednym z pomieszczeń tymczasową kaplicę. Z powodu niemożności podjęcia przez siostry prac remontowych na terenie ogromnego, liczącego ok. 5 ha obiektu, w 1994 roku, z inicjatywy księdza arcybiskupa Józefa Michalika, metropolity przemyskiego budynek klasztorny wraz z kościołem i częścią ogrodu przejęła na własność Archidiecezja Przemyska, powołując dekretem z dnia 1 sierpnia 1994 r., do życia Ośrodek Kultury i Formacji Chrześcijańskiej im. Służebnicy Bożej Anny Jenke. Obecnie funkcjonuje jako Diecezjalny Dom Rekolekcyjny, służąc odnowie i pogłębianiu życia duchowego. Natomiast siostry użytkują mniejszą część obszaru – budynek byłego żeńskiego

internatu postawiony w latach 50-tych ubiegłego wieku zaadoptowany na klasztor, budynek przybramny, budynek gościnny tzw. dewotek, budynek byłej kapelanówki, trzy baszty oraz część ogrodu.

W 1995 r. utworzony został w Jarosławiu Przeorat Zależny przemyskiego Opactwa Sióstr Benedyktynek. Wysiłkiem wielu dobroczyńców i ludzi dobrej woli, a także różnych instytucji prowadzone są prace remontowe i konserwatorskie przywracające budynkom dawne piękno. Siostry udostępniają pokoje gościnne różnym grupom: pielgrzymom, dzieciom, młodzieży oraz osobom szukającym ciszy i modlitewnego spotkania z Bogiem. Organizują benedyktyńskie dni skupienia dla dziewcząt i różnego rodzaju rekolekcje. Prowadzą niewielką pracownię haftu i kartek okolicznościowych. Jedna z sióstr posługuje w kościele, jako zakrystianka. Ponadto siostry dysponują ogrodem dzieląc go na część rekreacyjną oraz owocowo-warzywną, którą same uprawiają.

ROZDZIAŁ I: OBLACJA

1. Oblacja jest religijnym aktem publicznym¹⁰, przez który chrześcijanin oddaje się Bogu i włącza się w sposób rzeczywisty do konkretnej rodziny benedyktyńskiej, jakkolwiek w sposób inny niż w wypadku osób składających śluby¹¹ lub dopuszczanych do oblaty regularnej¹². Jego zobowiązania chrzcielne – powtórzone zdecydowanie przy bierzmowaniu i corocznie powtarzane w Wigilię Paschalną – nabierają teraz charakteru dodatkowego: konsekracji Bogu według ducha *Reguły* św. Benedykta¹³.

2.1 Oblatem może być chrześcijanin świecki tak stanu wolnego jak i żyjący w małżeństwie, a także kapłan diecezjalny¹⁴. Pozostając w swoim środowisku, znajduje on – przez złączenie ze wspólnotą monastyczną – ukierunkowanie swojego życia charakterystyczne dla chrześcijan żyjących duchem *Reguły* św. Benedykta. Czuje się pobudzony do nieustannych wysiłków, by prawdziwie odpowiedzieć na wezwanie Boże do pełni ewangelicznej świętości¹⁵: do bardziej konsekwentnego „szukania Boga”¹⁶ niż to czynił uprzednio¹⁷.

2.2 Przeorysza działając w porozumieniu z opiekunem oblatów i ze wspólnotą oblatów może nadać tytuł oblata honorowego osobie zasłużonej dla tej wspólnoty.

3.1 Nie mogą być dopuszczane do oblacji osoby, które nie ukończyły jeszcze 18-go roku życia.

3.2 Przeorysza udziela dyspensy od przyrzeczeń oblackich w wypadku zgłoszenia przez oblata ugruntowanego zamiaru przystąpienia do innego stowarzyszenia wiernych działającego w oparciu o normy tytułu V księgi II Kodeksu Prawa Kanonicznego.

4. Do oblacji należy przystępować z pełną świadomością zobowiązań, jakie z niej wynikają. Są one ukazane poniżej w Rozdziałach II i III.

Pragnący przyłączyć się do jarosławskiej wspólnoty w charakterze oblata, wobec wspólnoty siostr i zgromadzonych oblatów składa podanie o przyjęcie na okres próby do wspólnoty oblatów, wręczając je Przeoryszy¹⁸. Następuje okres formacji, który ma na celu przede wszystkim pogłębienie znajomości *Reguły* oraz intensywne dostosowywanie swego postępowania do jej ducha. Wymagane jest uczestniczenie w braterskich spotkaniach oblatów, które odbywać się będą tak często, jak w danym okresie zostanie to ustalone. Zaleca się także udział w liturgii klasztoru w zakresie, jaki jest możliwy dla oblata.

Ten okres formacyjny – zwany inaczej „nowicjatem oblackim” – trwa przynajmniej

---

¹⁰ Kan 298.

¹¹ RB 58.

¹² Dekl. nr 30.

¹³ Zob. niżej nr 20.

¹⁴ Kan 298 § 1 i Kan 204 § 1.

¹⁵ RB, Prolog 8–13.40; RB 73; KK 39-42.

¹⁶ RB 58,7.

¹⁷ Por. Kan 303.

¹⁸ Por. Statuty 12. Forma składanego podania w Dodatku. Przebieg obrzędu: zob.   dalej. Kan 317,2–3.

jeden rok¹⁹

5. Po okresie próby – o ile proszący o przyjęcie do grona oblatów wypełnił stawiane mu warunki²⁰ – może być dopuszczony do składania przyrzeczeń oblackich²¹. Jeżeli jednak kandydat na oblata bez słusznej przyczyny lub bez powiadomienia o takiej przyczynie opiekuna oblatów zaniecha kontaktów z Opactwem przez okres półroczny, Przeorysza w porozumieniu z opiekunem oblatów i za wiedzą wspólnoty oblatów usuwa kandydata z grona nowicjuszy oblackich. Nie wyklucza to możliwości ponownego ubiegania się o dopuszczenie do oblacji.

6. Chociaż oblacja nie jest ślubem, ma jednak charakter trwałego przyrzeczenia składanego Bogu. Jej nieprzestrzeganie jest na pewno niedoskonałością w miłości, nie pociąga wszakże za sobą winy rozumianej jako grzech śmiertelny; może być jednak grzechem powszednim²².

7. Jakkolwiek oblacja w Jarosławiu stanowi podstawę dla duchowej łączności i przynależności do monastycznej wspólnoty jarosławskiej – za pośrednictwem jednak tej wspólnoty włącza do całego Zakonu Benedyktynskiego.

8. Dokument oblacji przechowywany jest w archiwum Klasztoru. Znajduje się w nim również wykaz wszystkich oblatów.

9. Każdy dom benedyktyński – męski czy żeński – może przyjmować oblatów i oblacki.

---

¹⁹ Por. RB 58. Jest to pewna analogia do nowicjatu, jaki przechodzą kandydaci do Zakonu (Kan 641–653).

²⁰ Zob. niżej, rozdziały II i III.

²¹ Zob. dalej.

²² Gdyby zaniedbanie wynikało nie ze słusznej przyczyny (np. brak czasu danego dnia) lecz z lekceważenia Bożego wezwania do doskonałości. Wynika to z faktu, że oblacja nie jest ślubem (*votum*) lecz przyrzeczeniem (*promissio*).

ROZDZIAŁ II: OBLACI – A WSPÓLNOTA MNISZEK BENEDYKTYNEK W JAROSŁAWIU

11.1 Klasztor Mniszek Benedyktyn w Jarosławiu otwarty jest na przyjmowanie oblatów do swojej rodziny duchowej. Akt oblacji ustanawia obustronną więź łączącą oblata z klasztorem oraz klasztor z oblatem²³.

11.2 Więź ta ulega zerwaniu ipso facto wskutek popełnienia przez oblata czynów określonych w kanonie 316 par.1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

11.3 Przeorysza może wykluczyć oblata ze wspólnoty wskutek dokonania przez oblata innego czynu niegodziwego²⁴.

11.4 W wypadkach wskazanych w pkt 11.2 i 11.3 opiekun oblatów umieszcza odpowiednią adnotację na dokumencie oblacji.

12.1 Troska o oblatów spoczywa zasadniczo na Przeoryszy Klasztoru. Przeorysza wszakże wyznacza jedną spośród sióstr odpowiedzialną, będącą bezpośrednio opiekunem oblatów²⁵.

12.2 Opiekun oblatów może mianować spośród grona oblatów koordynatora grupy oblatów na okres jaki uzna za zasadny, z możliwością ponownego wyboru tej samej osoby na kolejne okresy lub skrócenia kadencji z ważnych i trwałych przyczyn uniemożliwiających wypełnianie statutowych obowiązków. Dokonanie wyboru może zostać poprzedzone konsultacją wśród oblatów przeprowadzoną podczas dnia skupienia lub w drodze korespondencyjnej.

12.3 Obowiązki koordynatora wybrana osoba realizować będzie w porozumieniu i za aprobatą opiekuna oblatów, w zakresie jaki zostanie jej wyznaczony według aktualnych potrzeb wspólnoty.

12.4 Przeorysza po przeprowadzeniu konsultacji z opiekunem oblatów i wspólnotą oblatów może wśród niej powołać dla określonych potrzeb duszpasterskich grupę oblatów według kryterium terytorialnego, stanowego, wiekowego bądź innego zgodnie ze swoim uznaniem.

12.5 Dla każdej z grup oblatów powołanych w trybie określonym w 12.4, powołany zostaje koordynator partykularnej grupy oblatów. Podstawowym jego obowiązkiem jest koordynacja pracy w powierzonej mu grupie przy zachowaniu jedności z całą wspólnotą oblatów.

13. Klasztor umożliwia oblatowi uczestnictwo w życiu modlitwy i ofiary swojej wspólnoty. Jednak żeńska wspólnota monastyczna nie jest w stanie zapewnić w pełni opieki duszpasterskiej i sakramentalnej. Dlatego opiekun oblatów w porozumieniu z Przeoryszą i z członkami wspólnoty oblatów zatroszczy się, aby raz w roku, (a jeżeli wyłoni się taka potrzeba i będą ku temu możliwości, to częściej) we wspólnocie gościł

---

²³ Kan 304,1 i 725 oraz 307,1 i 309.

²⁴ Kan 316 i 305, 1(por RB 27–28).

²⁵ RB 2; Kan 311, 317,2 i 319

kapłan, który udzieli oblatom nauk rekolekcyjnych lub konferencji, służąc także posługą sakramentalną. Koszty utrzymania zaproszonego kapłana poniesie Klasztor, zaś koszty dojazdu i zapłaty za pracę kapłana poniesie wspólnota oblatów.

14. Oblat zobowiązuje się do stylu życia, który zapewnia promieniowanie duchowości benedyktyńskiej poza mury klasztoru. Daje świadectwo chrześcijańskiej wartości życia benedyktyńskiego²⁶ stwarzając w swej rodzinie i w swoim środowisku atmosferę sprzyjającą budzeniu się powołań²⁷.

15. Oblaci – między sobą – tworzą więzi oparte na braterskiej przyjaźni, będącej wyrazem ducha miłości, który łączy ich nie tylko z siostrami jarosławskiej wspólnoty, lecz także między sobą. Bowiem *omnes in Christo unum sumus* – „wszyscy w Chrystusie jesteśmy jedno”²⁸, stosownie do pragnienia Jezusa Chrystusa wyrażonego w Jego Modlitwie Arcykapłańskiej: *Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał*²⁹.

16. „Przede wszystkim zaś i ponad wszystko” każdy z oblatów przejęty jest troską o tych, którzy są chorzy, zwłaszcza spośród wspólnoty oblatów. Służy im rzeczywiście jak Chrystusowi, bo On sam powiedział: *Byłem chory, a odwiedziliście Mnie*³⁰. Wyrabia w sobie delikatność serca, którą ma się odznaczać każdy z członków wspólnoty benedyktyńskiej.

17. Między oblatami poszczególnych klasztorów powinna istnieć żywa więź i solidarność. Przyczynia się ona do wzajemnego ubogacenia, wymiany doświadczeń oraz poszerzenia kręgu braterskiej przyjaźni. W oparciu o zwyczaje oblatów za granicą, będzie się dążyć do tego, by co pięć lat organizować w Polsce krajowy zjazd oblatów³¹.

---

²⁶ Por. KK 43–47.

²⁷ Por. DWCH 2.5.8.10; DA 11; DFK 2.

²⁸ RB 2,20 (por. dwukrotne *in unum* w RB 42,3.8).

²⁹ J 17,21. Miłość wzajemna (por. niżej nr 30) jest tą rzeczywistością, która pozwala oblatom uczestniczyć w łasce, jaką stwarzają zakonnikom *claustra monasterii* (RB 4,78).

³⁰ Mt 25,36; por. SDol 7.

³¹ Por. Kan 328.

ROZDZIAŁ III: ŻYCIE DUCHOWE OBLATÓW

18. Oblat ma żywe poczucie swego powołania do świętości – nieustannie przeżywa tajemnicę paschalną: przechodzenie z niewoli grzechu do nowego życia w wolności dzieci Bożych³². Drogę tę przebywa nie wlokąc się leniwie, lecz „biegnąc drogą przykazań Bożych – *curritur via mandatorum Dei*”³³. Przewodnikiem jest mu wielki uczeń Chrystusa i Apostoł Narodów – święty Benedykt. Postępując według ducha jego *Reguły*, stawia sobie za cel „prawdziwe szukanie Boga – *revera Deum quaerere*”³⁴ – przez swoją stałość, przez przyjęcie benedyktyńskiego stylu życia i przez posłuszeństwo³⁵.

19. „Staość” (*stabilitas*) oblat rozumie jako ewangeliczną cnotę wytrwałości³⁶ w dążeniu do doskonałej miłości Chrystusa – wśród różnorodnych „przykrości i utrudnień”.³⁷ Praktykuje przede wszystkim czwarty stopień benedyktyńskiej pokory (*humilitas*): „w sprawach trudnych i w przeciwnościach życiowych – a nawet doznając jakiejś krzywdy – zachowuje cierpliwość; a znosząc wszystko nie słabnie i nie odchodzi, gdyż Pismo mówi: *Niech się twe serce umocni i wyczekuj Pana!*”³⁸ „Niczego nie przedkłada nad miłość Chrystusa”³⁹, o którym wie, że „znajduje się wewnątrz – w samym sercu – ludzkiego cierpienia”⁴⁰; ma też nadzieję, że szukając Jezusa Ukrzyżowanego i Opuszczonego⁴¹ odnajdzie Go już tu na ziemi – a potem w wieczności – Zmartwychwstałego⁴².

20. „Benedyktyński styl życia – *conversatio morum*”⁴³ w odniesieniu do oblata oznacza stałe uświadamianie sobie konsekracji wynikającej z sakramentu chrztu – życie w obecności Bożej. W konkretnie oznacza to pracę nad doskonaleniem cnoty czystości i chrześcijańskiego ubóstwa⁴⁴. Warunkiem osiągnięcia tych cnót jest wytrwała modlitwa⁴⁵. Oblat zajmując się sprawami doczesnymi – stara się uporządkować je tak, by odpowiadały woli Boga⁴⁶.

21. Wierząc w jeden, święty, katolicki i apostolski Kościół, oblat zdaje sobie w pełni sprawę z tego, że hierarchiczna władza sprawowana jest w Kościele z woli i ustanowienia Jezusa Chrystusa⁴⁷ oraz – że urzeczywistnienie pełni życia

---

³² Zob. KK 39–42.

³³ RB Prol. 49.

³⁴ RB 58,7.

³⁵ RB 58,17.

³⁶ Zasadnicza cnota moralna pielgrzymującego Ludu Bożego (gr. *hypomoné*):

Łk 8,15; 21,19; Rz 5,5; Tt 5,10; Ap 2,2; 15,10.

³⁷ RB 58,3.

³⁸ RB 7,35–37 (por. Ps 27[26],14).

³⁹ RB 4,21. To zasadnicze „narzędzie warsztatu czynienia dobrze” należy rozumieć jako miłość autentyczną do Chrystusa (zob. J 15,9n) oraz jako autentyczną miłość z jaką miłuje sam Chrystus (zob. J 15, 12–17).

⁴⁰ SDol VI,26; por. 1 Kor 2,2.

⁴¹ Mt 26,56; 27,46.

⁴² Por. Łk 24,1; J 20,1 2 J 20,14. SDol VI,26.

⁴³ RB 7,10–30. Samo określenie: RB 58,17.

⁴⁴ Tak też zawsze rozumiany był przez prawo kościelne mniszy ślub *promitto... conversationem morum meorum* (przysięgam zakonność obyczajów) – por. RB 58,17 z DZ nr 12–13.

⁴⁵ Zob. niżej nr 25–28.

⁴⁶ DA 7.

⁴⁷ KK 18–29.

chrześcijańskiego możliwe jest jedynie dzięki posłuszeństwu (*oboedientia*) w dziedzinie wiary

i obyczajów tym, którzy ją sprawują⁴⁸.

Ponadto stara się o prostą uległość pouczeniom Przeoryszy i tego, kto Przeoryszę zastępuje⁴⁹.

22. *Regulę* świętego Benedykta uważa oblat za skarbiec życiowej mądrości praktycznej i zarazem nadprzyrodzonej⁵⁰, otwarty także dla ludzi świeckich – dla chrześcijan żyjących w dzisiejszym świecie. Czerpiąc z tego skarbcza zwraca jednak uwagę nie tyle na szczegółowe przepisy dotyczące uregulowanego życia klasztornego, co na orędzie chrześcijańskie podawane w całości *Reguły*.

Sercem przyłączając się przez swą oblację do „szkoły służby Pańskiej” (*dominici schola servitii*)⁵¹ ma świadomość, że w ten sposób urzeczywistnia ideał świętości ukazywany przez Ewangelie w osobie wiernej Służebnicy Pańskiej – Maryi⁵². Życie według *Reguły* św. Benedykta, w której Maryja stoi w tajemniczym cieniu, kieruje chrześcijanina na głębie doskonałego nabożeństwa do Matki Bożej, które polega przede wszystkim na wiernym odtwarzaniu i uobecnianiu Jej życia w czasach i sytuacjach, w których my dzisiaj żyjemy.

23. Formację modlitewną oblata (*ora!*)⁵³ kształtują trzy podstawowe elementy duchowego życia Zakonu: wsłuchiwanie się w słowo Boże, pełne uczestnictwo w sakramentalnym życiu Kościoła oraz modlitwa osobista. One dopiero umożliwiają sensowną aktywność człowieka – pracę (*labora!*), która rzeczywiście oddaje cześć Bogu, doskonali osobowość pracującego i służy dobru ludzkości⁵⁴.

24. Święty Benedykt zaczyna swoją *Regulę* pełnym nalegania wezwaniem: „Słuchaj synu (*ausculta!*) nauk Mistrza i nakłoń ku nim ucho swego serca!” – kończy zaś *Regulę* uroczystą obietnicą: „...A wówczas, otoczony Bożą opieką, na najwyższe szczyty cnoty i wiedzy wejdiesz (*pervenies*)!”⁵⁵

Oblat więc pilnie wsłuchuje się w natchnione słowo Boże⁵⁶. *Lectio divina*⁵⁷ będąca nieodzownym punktem programu dnia każdego mnicha benedyktyńskiego, jest również nienaruszalnym punktem planu dnia oblata, który dobrze wyczuwa, że „nieznajomość Pisma jest nieznajomością Chrystusa”⁵⁸, bez której na szczyty cnoty i wiedzy wejść się nie da. Czytanie Pisma Świętego stanowi permanentne przygotowywanie się oblata do codziennej działalności apostołskiej⁵⁹.

---

⁴⁸ KK 33 i 34.

⁴⁹ Zob. RB 5 (Kan 305,1).

⁵⁰ Dialogi 36; Paweł VI, Jan Paweł II, *Śladami Świętego Benedykta*, Tyniec 2008.

⁵¹ RB Prolog 45.

⁵² KK 52–69.

⁵³ Tradycyjnego hasła benedyktynów *Ora et labora!* nie ma ani w *Regule*, ani w *Dialogach*. Trafnie jednak charakteryzuje klimat życia benedyktyńskiego, w którym modlitwa rozpoczyna i przesyca całą aktywność człowieka.

⁵⁴ PAWEŁ VI, Encyklika o popieraniu rozwoju ludów „*Populorum progressio*”, Kraków 1967, 16n.

⁵⁵ Jest to ostatnie słowo *Reguły* św. Benedykta – por. KO 7.

⁵⁶ Por. KO – tamże.

⁵⁷ RB 48,1. Dosłownie: „czytanie Boże”.

⁵⁸ ŚW. HIERONIM, *Komentarz do Księgi Proroka Izajasza*, nr 1-2 (zob. MLG IV, 1180 n).

⁵⁹ Por. DA 28-32. Kto przystępuje do aktu oblacji – tym samym zobowiązuje się do czytania każdego dnia przynajmniej krótkiego fragmentu Biblii.

25. Pełne uczestnictwo w sakramentach Kościoła (*opus Dei*⁶⁰) oznacza dla oblata przede wszystkim regularne uczestnictwo we Mszy św., w której łączy swoją obłację z Ofiarą Chrystusa⁶¹.

26. W pełni owocne uczestnictwo w Eucharystii możliwe jest dzięki regularnemu i częstemu przystępowaniu do sakramentu pojednania⁶². W ten sposób oblat urzeczywistnia ojcowską radę św. Benedykta: „wszystko co złe – natychmiast rozbić o Chrystusa – wyznać je ojcu duchownemu”⁶³. Przygotowując się do spowiedzi oblat uwzględnia szczególnie te punkty do rachunku sumienia, jakie daje św. Benedykt w rozdziale IV Reguły, mówiącym „O narzędziach dobrych uczynków”.

27. Modlitwa osobista oblata jest formowana przez jego czytanie duchowne, szczególnie jednak przez wysiłek włączania się w wielką modlitwę chórową mnichów, odmawianą z czterotomowego brewiarza zwanego Monastyczną Liturgią Godzin⁶⁴ – chociażby w formie skróconej, przystosowanej do własnych możliwości.⁶⁵

28. Matka Boża jest dla oblatów wzorem całkowitego oddania się w posłuszeństwie Bogu. Oblaci oddają Jej szczególną cześć w liturgii i modlitwie indywidualnej, szczególnie przez odmawianie różańca.

29. Święty Benedykt przestrzega przed próżnowaniem jako przed wielkim „nieprzyjacielem duszy” (*otiositas inimica est animae*⁶⁶), który pogrąża człowieka w rozterki i przygnębienie⁶⁷. Nie chce widzieć swych uczniów smutnych⁶⁸ mająć żyć i czynić wszystko „z radością Ducha Świętego” (*cum gaudio Spiritus Sancti*)⁶⁹ „aby we wszystkim Bóg był uwielbiony” (*ut in omnibus glorificetur Deus*)⁷⁰.

Oblat więc wypełnia obowiązki swojego stanu i zawodu z sercem gorejącym, „z gorliwością Bożą, dobrą”⁷¹ – stosownie do swych kwalifikacji, które ma obowiązek nieustannie doskonalić⁷². Nadaje swojej „benedyktyńskiej pracy” (*labora!*⁷³) znamię tej chrześcijańskiej doskonałości, która buduje wspólne dobro rodziny ludzkiej i przez to oddaje też prawdziwą chwałę Bogu.

30. *Reguła* św. Benedykta uczy życia wspólnotowego przepojonego wzajemną miłością, w której nie wolno ustawać (*caritatem non derelinquere*⁷⁴), umożliwiała ona bowiem

---

⁶⁰ „Służba Boża” – począwszy od RB 7,65 określenie to występuje w *Regule* 17 razy (por. KL 10).

Oznacza całość liturgii katolickiej.

⁶¹ KL 48.

⁶² Adhortacja Apostolska Jana Pawła II – O pojednaniu i pokucie „Reconciliatio et paenitentia”, Rzym 1984, nr 28–33; por. Rytuał – „Obrzędy pokuty”. Katowice 1981, 17.

⁶³ RB 4,50; por. RB Prolog 28.

⁶⁴ Tipografia Poliglotta Vaticana 1985.

⁶⁵ Zob. KL 89.

⁶⁶ RB 48,1.

⁶⁷ Dialogi 6.

⁶⁸ Zob. RB 27,3; 35,3.

⁶⁹ RB 49,6.

⁷⁰ RB 57,9. W pismach benedyktyńskich określenie to często przytaczane jest w skrócie UIOGD.

⁷¹ RB 64,6; 72,1.

⁷² KDK 43.

⁷³ „Pracuj!” – zob. wyżej, uwaga do nr 23.

⁷⁴ RB 4,26; por. J 13,34; 15,12–17; 1 P 4,8. Jak zasadniczą sprawą w życiu benedyktyńskim jest wypełnianie nie tylko przykazania miłości bliźniego, lecz nadto przykazania Jezusa miłości wzajemnej – świadczy sam, fakt, że przypomina o niej w *Regule* aż dziewięć razy.

nieustanną obecność wśród chrześcijan samego Jezusa Chrystusa – obecność przemieniającą świat, sprawiającą cuda, jak to On sam zapowiedział: *Gdzie są dwaj lub trzech zebrani w imię Moje, tam jestem pośród nich*⁷⁵. Oblat więc stale ćwicząc się w tej miłości⁷⁶ wśród swoich rozlicznych obowiązków i prac nie zapomina o swoim zasadniczym obowiązku wobec społeczeństwa: wszędzie gdzie się znajduje ma zapewniać także innym życie w obecności Jezusa Chrystusa Zmartwychwstałego⁷⁷.

---

⁷⁵ Mt 18,20.

⁷⁶ Por. wyżej: nr 18–29 – szczególnie zaś 19 oraz 22 i 29.

⁷⁷ Zob. DM 15-18; Kan 311 i 303.

**DODATEK:
RYTUAŁ OBLATÓW ŚWIECKICH OSB⁷⁸**

1 . Sposób składania prośby o przyjęcie

Rozpoczęcie okresu próby⁷⁹ – następuje w ramach obrzędu liturgicznego poza Mszą świętą – na spotkaniu oblatów.

Po psalmie lub pieśni wstępnej następuje zapytanie kandydata(ów):

Przeorysza: O co prosisz (proście)?

Odp.: Prosimy o miłosierdzie Boże i przyjęcie na okres próby do Wspólnoty Oblatów Klasztoru Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu.

Przeorysza: Niech Bóg wam pomaga swoją łaską i udziela wam swojego światła.

Oblaci składają swoje prośby na ręce Przeoryszy.

Forma składanego podania o przyjęcie do wspólnoty oblatów:

Nazwisko i imię, dane personalne, adres, zdjęcie.

**Proszę o miłosierdzie Boże i przyjęcie na okres próby
do Wspólnoty Oblatów Klasztoru Mniszek Benedyktynek
w Jarosławiu.**

Jarosław, dnia...

Podpis.....

Po chwili modlitwy w milczeniu:

Przeorysza: Módlmy się za naszych braci (za nasze siostry i braci), którzy podejmują próbę służenia Bogu w naszej wspólnocie. Boże, dawco świętego powołania, wysłuchaj łaskawie prośb Twoich wiernych, którzy pragną należeć do naszego grona, aby mogli lepiej Tobie służyć i – za wstawiennictwem świętego Benedykta udzielaj im Twojej pomocy. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W.: Amen.

Następuje liturgia słowa. Czytania można wziąć z Pisma Świętego. lub z Reguły. Przemówienie Przeorysza kończy słowami:

*Przeorysza: ... Na podstawie udzielanej mi władzy przyjmuję was do Wspólnoty Oblatów św. Benedykta przy Klasztorze Mniszek Benedyktynek w Jarosławiu na okres próby.
Bóg, który rozpoczął w was swoje dzieło, niech go dopełni.*

⁷⁸ Komisja Episkopatu Polski do Spraw Liturgii, sekretarz – O. Franciszek Małaczyński OSB, Tyniec 2 lipca 1981.

⁷⁹ Zob. Statuty nr 4 z przypisem.

W.: Amen.

Następnie Przeorysza podaje poświęcony medalik św. Benedykta i mówi:

Przeorysza: Niech Bóg przyoblecze cię w nowego człowieka, który został stworzony na obraz Boży w sprawiedliwości i prawdziwej świętości.

Następuje modlitwa powszechna:

Przeorysza: Zgromadzeni w imię Jezusa Chrystusa – za pośrednictwem Maryi Panny i świętego Benedykta – módlmy się do wszechmogącego Boga, który jest źródłem świętości.

Lektor:

- Módlmy się za naszych braci (siostry), którzy rozpoczynają okres próby życia we wspólnocie oblatów, aby ich dusze otworzyły się na światło Ducha Świętego.
- Módlmy się, aby chętnie przyjmowali pouczenia, jakie otrzymają w tym okresie.
- Módlmy się, aby byli wytrwali w modlitwie i czytaniu Słowa Bożego.
- Módlmy się, aby z Ofiary Chrystusa czerpali siłę do przemiany życia.
- Módlmy się za nas wszystkich, aby miłość Boża stale nas jednoczyła, mimo naszych słabości i błędów.

Przeorysza: Jezus Chrystus dał nam moc, abyśmy się stali dziećmi Bożymi. Dlatego ośmielamy się mówić: Ojczy nasz ...

Boże, Ty ustanowiłeś świętego Benedykta, opata, znakomitym mistrzem dla tych, którzy poświęcają życie Twojej służbie. Spraw, abyśmy ponad wszystko stawiali miłość ku Tobie i z radosnym sercem biegli drogą Twoich przykazań. Przez Chrystusa Pana naszego.

W. Amen.

2. Liturgia aktu obłacji

Oblaci składają swoje przyrzeczenia podczas Mszy świętej. Po Ewangelii (przed homilią) kapłan zwraca się do nowicjuszy z pytaniem:

Kapłan: O co prosisz (proście)?

Odp.: Prosimy o miłosierdzie Boże i przyjęcie nas do wspólnoty oblatów Świętego Benedykta.

Kapłan: W ciągu okresu próby poznaliście Regułę św. Benedykta przez czytanie i ćwiczenie się w życiu według jej ducha. Wiecie, jakie obowiązki biorą na siebie oblaci. Czy chcecie iść do Boga drogą Ewangelii w duchu Reguły św. Benedykta?

Odp.: Chcemy.

Kapłan: Czy chcecie jako oblaci codziennie praktykować nawrócenie, do którego zobowiązuje nas chrzest, aby zaprzeć się siebie i iść za Chrystusem?

Odp.: Chcemy.

Kapłan: Czy chcecie wytrwać w tych postanowieniach aż do śmierci?

Odp.: Chcemy.

Kapłan: Niech Bóg wam dopomaga swoją łaską.

*Teraz następuje homilia do Ewangelii zawierająca pouczenia o obowiązkach oblatów.
Kapłan kończy ją słowami:*

Kapłan: Ufając pomocy Bożej, złożcie wasze przyrzeczenia

Oblaci podchodzą do ołtarza i odczytują kartę oblacji:

W imię naszego Pana Jezusa Chrystusa. Amen.
**Ja (imię i nazwisko) ofiaruję się Bogu wszechmogącemu i wobec
Najświętszej Maryi Panny oraz Świętego Benedykta, opata –
przyrzekam żyć jako oblat (-ka) według wskazań Ewangelii
w duchu Reguły Świętego Benedykta i statutów oblatów, w łączności z
Klasztorem Mniszek Benedyktyn z Jarosławiu.**

Jarosław, dnia ...

Podpis.....

Po odczytaniu przyrzeczenia oblat oddaje kartę kapłanowi, a ten składa ją na ołtarzu. Następnie nowi oblaci klękają przed ołtarzem i mówią lub śpiewają:

Przyjmij mnie Panie, według słowa Twego, a żyć będę – i nie zawieź nadziei mojej!

Po tej trzykrotnej prośbie, którą wszyscy obecni powtarzają, kapłan oświadcza:

Kapłan: Na mocy udzielonej mi władzy przyjmuję was do Wspólnoty oblatów Świętego Benedykta i dopuszczam do uczestnictwa we wszystkich dobrach duchowych Klasztoru Mniszek Benedyktyn z Jarosławia.

Niech Bóg was przyjmie do grona swoich wybranych, udzieli wam łaski wytrwania aż do końca, broni od zasadzek szatana i doprowadzi do swego wiecznego królestwa. Przez Chrystusa Pana naszego.

W.: Amen.

Następnie kapłan podaje oblatom Regułę mówiąc:

Kapłan: Przyjmij Regułę Świętego Benedykta, słuchaj nauk Mistrza i nakłoń ku nim swoje serce, abyś – przez cierpliwość – stał (-a) się uczestnikiem (-niczka) Męki Chrystusowej i zasłużył (-a) na udział w Jego chwale. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W.: Amen.

Następuje modlitwa powszechna:

Kapłan: Za wstawiennictwem Świętego Benedykta, jego siostry Świętej Scholastyki oraz Wszystkich Świętych naszego Zakonu, skierujmy nasze prośby do Boga, Ojca wszechmogącego:

Lektor:

– Módlmy się za oblatów, którzy dzisiaj złożyli przyrzeczenia, aby niczego nie stawiali

nad miłość Chrystusa – Ciebie prosimy.

W.: Wysłuchaj nas. Panie!

– Módlmy się za wszystkich oblatów, aby wśród świata byli świadkami świętości Boga. Ciebie prosimy.

– Módlmy się za wszystkich, którzy żyją według Reguły Świętego Benedykta, aby przynosili Kościołowi owoce świętości. Ciebie prosimy.

– Módlmy się o powołania do naszego klasztoru, aby przykazanie miłości Boga i bliźniego było na tym miejscu coraz lepiej wypełniane. Ciebie prosimy.

– Módlmy się za zmarłych – szczególnie za zmarłych oblatów – aby weszli do wspólnoty, świętych. Ciebie prosimy.

– Módlmy się za nas wszystkich tutaj zgromadzonych, abyśmy idąc za przewodem Ewangelii doszli do królestwa Bożego. Ciebie prosimy.

K.: Wszchemogący Boże, wysłuchaj modlitwy Twojego ludu i – za wstawiennictwem Świętego Benedykta – udziel naszym siostram i braciom cnoty wytrwania, aby z Twoją pomocą wypełnili złożone dzisiaj przyrzeczenia. Przez Chrystusa Pana naszego.

W.: Amen.

ODPUSTY

Oblatom, którzy składają lub odnawiają obietnice zachowania „Statutów” i wypełniają warunki potrzebne do uzyskania odpustu (stan łaski, przystąpienie do Komunii św. i modlitwa w intencjach Ojca Świętego) udzielany jest odpust zupełny w następujących okolicznościach:

– w dniu przyjmowania do Wspólnoty oblatów na okres próby;

– w dniu składania przyrzeczeń oblackich;

– w uroczystości św. Benedykta (21 marca oraz 11 lipca);

– w święta: św. Maura i Placyda (15 stycznia) ; św. Scholastyki (10 lutego); św. Franciszki Rzymianki, tradycyjnej Patronki oblatów (9 marca).

WYKAZ SKRÓTÓW

- Kan – *Kodeks Prawa Kanonicznego* promulgowany przez papieża Jana Pawła II, 1985.
- Dialogi – ŚW. GRZEGORZA WIELKI, *Dialogi. Księga Druga*, [w:] RB str. 249–323.
- Dekl – *Deklaracje i Konstytucje Kongregacji Benedyktynskiej Zwiastowania Najśw. Maryi Panny*, do której należą klasztory w Polsce.
- MLG – *Monastyczna Liturgia Godzin*, czterotomowy brewiarz polski, wyd. Watykan 1985.
- RB – ŚWIĘTY BENEDYKT Z NURSJI, *Reguła*, Kraków 1997.
- SDol – List Apostolski „*Salvifici doloris*” Ojca św. Jana Pawła II, Rzym 1984.
- Vita – *Sancti Benedicti vita et Regula*, Romae 1929 (tekst łaciński Dialogów).
- Zw – Zwyczajnik Opactwa Tynieckiego, Tyniec 1985.
- Sigla biblijne według Biblii Tysiąclecia.

Dokumenty II Soboru Watykańskiego:

- DA – Dekret o apostołstwie świeckich „*Apostolicam actuositatem*”.
- DFK – Dekret o farmacji kapłanów „*Optatum totius*”.
- DM – Dekret o działalności misyjnej Kościoła „*Ad gentes divinitus*”.
- DWCH – Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim „*Gravissimum educationis*”.
- DZ – Dekret o przystosowanej odnowie życia zakonnego „*Perfectae caritatis*”.
- KDK – Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „*Gaudium et spes*”.
- KK – Konstytucja dogmatyczna o Kościele „*Lumen Gentium*”.
- KL – Konstytucja o liturgii świętej „*Sacrosanctum Concilium*”.